

Bars Sándorné Lőb Rella Férjével És Blum Dórával

Ezen a képen én vagyok még mint Lőb Dóra, a nővérem, Rella, azaz Bars Sándorné és a férje társaságában. A kép az esküvőm napján készült Tel-Avivban 1950-ben. Arra is emlékszem, hogy éppen függönyanyagot mentünk venni így hármasan. Ez azért volt nagyon nagy dolog, mert a férjem annyira jól keresett ebben az időben, hogy már saját lakása volt. Amikor elhatároztuk, hogy össze fogunk házasodni, akkor már megvolt a lakása. Igazi aggregénylakás volt, én pedig nagyon szívesen szépítgettem.

1946-ban érkeztem meg Haifára. Rögtön jöttek az angolok, feljöttek a hajóra, és beraktak bennünket kis csónakokba, és vittek Ciprusba. Direkt felállították ott táborokat, hogy ne tudjunk jönni Izraelbe [Akkor még Palesztina. -- A szerk.]. 1948 júniusában végül, amikor megalakult végre

az állam, megadták az engedélyt, hogy megérkeztem ide, Izraelbe. Akkor az angolok bent voltak még vagy három hónapot.

Tel-Avivban volt egy nővérem, Sulámit, nála voltam úgy három hónapig. Sulámit lakása egy nagyon kicsike lakás volt, nehéz viszonyok voltak. Azután pedig egy barakklakásba kerültem, olyan volt, mint ma egy konténer. Ottan volt egy férfi, akié volt az a ház, és az mindig mondta nekem: "Dóra, én be akarok magának mutatni egy kolozsvári férfit, nagyon rendes ember, nehéz munkát végez és egyenes, és akkor lesz közös téma, Kolozsvár." Így ismerkedtem meg 1949-ben Blum Lacival, aki már az első találkozásunkkor mondta, hogy bizony belém szeretett.

Egy évig voltunk Tel-Avivban. Laci dolgozott, nagyon nehéz munkát végzett, rézőöntő volt. Én pedig dolgoztam egy cipőüzletben. És akkor olvastuk az újságban, hogy épül Petah Tikva környékén egy új negyed, és oda befizettünk. Egy fél évig tartott, amíg meglett a ház. 1950-ben megesküdtünk, és rá egy hónapra másállapotba kerültem, és megszületett a fiam, akit Jákobnak nevezünk. A férjem családjából vettük a nevet, a férjem apját hívták így. És utána vagy öt évvel lett egy kislányom, az Ráhel volt, a nővérem után kapta a nevét. Megtanultam héberül, de otthon mindig magyarul beszélünk, az én fiam is tud nagyszerűen magyarul, pedig ott született, de persze azért izraeli akcentussal beszél. A lányom kevésbé tud magyarul, neki azért már az ivrit az első nyelve egyértelműen.